

# İSLAM'DA MAKBUL DUALAR

*Eûzübillâhimineşşeytânirracîm*

*Bismillâhirrahmânirrahîm.*

*Elhamdülillahi rabbi'l-âlemîne alâ külli hâlin ve fî kulli hîn, hamden kesîran tayyiben mübareken fîh. Kemâ yenbagî li-celâli vec-hihî ve li-azîmi sultânih. Ve's-salâtu ve's-selâmu alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîn ve senedinâ ve mededinâ Muhammedin ve alâ âlihi ve sahibihî ve men tebi'ahû bi-ihsânin ilâ yevmi'd-dîn. Emmâ ba'd:*

Çok değerli ve aziz ve muhterem kardeşlerim!

Allahu Teâlâ hazretlerinin selamı, rahmeti, bereketi, ihsanı [ve] ikramı dünyada [ve] âhirette üzerinize olsun. Allahu Teâlâ hazretleri cümlelerinizi iki cihanda aziz ve bah-tiyar eylesin.

Peygamber-i Zîşanımız Muhammed-i Mustafa *aleyhi efdalu's-salâvâtı ve't-tahiyyat ve alâ âlihî ve sahibihî ve sellim* hazretlerinin mübarek hadîs-i şerîflerinden akşamları yatsının arasında okuyup izah ederek zamanımızı

Rabbimizin rızasına uygun geçirmeye gayret edeceğiz.

Zaten hadîs-i şerîflerde bildirilmiştir; bir namazdan [sonra diğer] bir namazı caminin içinde oturup beklemek çok sevaptır. Biz de akşam namazını kıldık, yatsı namazına kadar da oturmaya niyet etmiş durumdayız. İnsan camide namazı beklerken, namazda sayılıyor. Namaz kılmasa otursa bile, namazdaymış gibi sevap alıyor. Ayrıca ilimle meşgul olmak çok sevaplı olduğundan bunun üstüne bir de o sevabı almış oluyor. İlimlerin de en güzellerinden birisi Peygamber Efendimiz'in hadîs-i şerîflerini öğrenmek olduğu için Peygamber Efendimiz'in hadîs-i şerîfleri dinimizin ana kaynaklarından olduğu için Allahu Teâlâ hazretlerinin lütfundan ümit ediyoruz ki şu geçirmekte olduğumuz dakikalarımız Rabbimizin rızasına uygun, güzel çalışmalardır.

Hadîs-i şerîfler *Râmûzü'l-ehâdîs* kitabımızın 259. sayfasının dokuzuncu hadîs-i şerîfi ve devamı olacaktır. Oraya kadar okumuş hocaefendi kardeşlerimiz, biz kalınan yerden devam ediyoruz.

Biliyorsunuz bizim bu hadis derslerimiz ananevî olarak, geleneksel olarak İstanbul'da İskenderpaşa Camii'nde ve burada devam ediyor. Biz olsak da olmasak da kitap var, hoca kardeşlerimiz var, bu vazife devam ediyor. Sizlerin de bu hadîs-i şerîfleri dinlemeye, bu ananevî hadis dersimize devamınızı rica ederim, temenni ederim.

Bu hadîs-i şerîflerin okunmasına başlamadan önce başta Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz'in rûh-i pâkine, biz âciz, nâciz, günahkâr ümmetlerinden bir bağlılık, sevgi, saygı nişanesi, hediye olsun diye ve tabi onun kendisinin rızası üzere âl'ine, ashâbına, etbâına, ezvâcına, evladına, zürriyet-i tayyibesine, hulefâsına, ihvânına, ahbabına ayrı ayrı bu güne kadar gelmiş geçmiş bütün müslüman, mübarek insanların ruhlarına, sâdât ve meşâyih-i turûk-u âliye-mizin ve kitabını okuduğumuz Gümüşhaneli hocamızın ve kendisinden feyz aldığımız aziz üstadımız Muhammed Zahid-i Bursevî hazretlerinin ruhlarına hediye olsun diye ve bu beldemizin medâr-ı iftihârı din büyüklerimiz, Hüseyin Gazi Efendimiz'in, Hacı Bayram-ı Velî Efendimiz'in, ve sair evliyâullahın ruhlarına

hediye olsun diye ve uzaktan yakından - biliyorum aşk ile, şevk ile nice yerlerden gelen kardeşlerimiz var, onların da âhirete göçmüş olan bütün sevdiklerinin, yakınlarının, geçmişlerinin ruhlarına hediye olsun, cümlesinin ruhları şâd olsun, kabirleri nur dolsun, cennet bahçesi olsun, dereceleri yükselsin diye ve biz yaşayan, şu dâr-ı dünyada şu imtihan hayatını sürmekte olan biz mü'minlere de Rabbimiz tevîkîni refîk eylesin, ömrümüzü rızasına uygun geçirmemizi nasip eylesin. Her ânımız, her saniyemiz Rabbimizin rızası yolunda geçsin. Sonunda bu dünya hayatı bitip de Rabbimizin huzuruna âhirete vardığımız zaman, sevdiği, razı olduğu kullar olarak varalım, Rabbimiz bizi taltif eylesin, cennetiyle, cemaliyle müşerref eylesin diye bir Fâtiha, üç İhlâs-ı Şerîf okuyup öyle başlayalım. Buyurun.

### a. Allah'ın Duasını Reddetmeyeceği Üç Kişi

Peygamber *sallallahu aleyhi ve alâ âlihi ve sahbihî ve sellem* hazretleri, 259. sayfanın dokuzuncu hadîs-i şerîfinde buyuruyor ki:

ثَلَاثُ دَعَوَاتٍ لَا تُرَدُّ: دَعْوَةُ الْوَالِدِ لِوَلَدِهِ، وَدَعْوَةُ

الصَّائِمِ، وَدَعْوَةُ الْمُسَافِرِ.

*Selâsü daavâtin lâ türaddü: da'vetü'l-vâli li-veledihî ve da'vetü's-sâimi ve da'vetü'l-müsâfir.*<sup>1</sup>

Enes *radiyallahu anh*'ten rivayet edilmiş bir hadîs-i şerîf.

Da'vet kelimesi Arapçada dua mânasındadır. Türkçede biz çağırma mânasına kullanıyoruz. Evimize davet ettik falancayı diyoruz. Bu çağırma demek. Aslında dua da bir çeşit çağırmadır; Allah'ı çağırıyoruz. Kendi elimizi açtığımız zaman aslında; “Yâ Rabbi benim şu dileğimi, niyazımı kabul eyle.” diye ona seslenilmiş olduğundan, aslında mâna ilişkisi de var. Ama Arapçasını da bileceğiz ki; da'vet, dua demek.

*Selâsü daavâtin.* “Üç tane dua vardır ki.”

*Lâ türeddü.* “Reddolunmaz. Allah o duaları kabul eder, reddetmez.” Dergahına kabul

---

<sup>1</sup>İbn Hibbân, *Sahîh*, I, 427, r. 198; Heysemî, *Mevâridü'z-zam'ân*, I, 404, r. 1676.

etmeme, reddetme durumu olmaz yani bu dualarda.

Biliyoruz; bazı duaları Allah kabul ediyor, bazı duaları kabul etmiyor. Mesela kabul etmediğini bildiğimiz dualardan birisi; adam sıhhatli, iyi, zenginlik, bolluk, rahatlık zamanında Allah'ı hiç düşünmüyor, anmıyor, Allah yolunda işi yok, aklı yok. Başı dara sıkıldığı, geldiği zaman dua ediyor. Allah onu kabul etmez.

Neden?

Önceden iyi bir niyeti yoktu ki, sonradan başı sıkıştı diye dua ediyor.

Bazı duaları kabul eder. Bazı zamanlarda yapılan dualar kıymetlidir. Mesela ezanla ikâmet, farz namazın kılınması arasındaki zamanda yapılan dualar, evinden çıkıp dönünceye kadar hacının duası, yağmur yağarken yapılan dua makbuldür, vesaire.

Şimdi burada da, “Üç tane dua vardır ki, Allah onu reddetmez.” buyuruyor.

Bir; *da'vetü'l-vâliidi li-veledihî*. “Babanın evladına yaptığı dua reddolmaz.”

Vali, baba, valide, anne, veled de çocuk demek. Babanın evladına yaptığı dua reddolmaz. Onun için babamız sağ ise muazzam bir şekilde hürmet etmemiz gerekiyor. Elini öpeceğiz, karşısında el pençe divan duracağız, sözünü dinleyeceğiz, gönlünü almaya çalışacağız.

Tabi bazı babalar maalesef zıt ve ters baba oluyor.

O zaman ne olacak?

O zaman işler biraz karışıyor. Namaz kılmasını, sakal bırakmasını, müslüman olmasını istemiyor, evladını gerici sayıyor. Tabi öyle bir babanın Allah indinde kıymeti yok. Müslüman, mütedeyyin, normal bir babanın duası reddolunmaz.

Neden kıymeti yok, nereden biliyoruz?

Peygamber Efendimiz'in zamanında sahâbe-i kirâmdan öyle insanlar vardı ki, kendisi Peygamber Efendimiz'in sahabesiydi, babası Müslümanlık şerefine ermemiş bir insandı; savaşta bile karşı karşıya geldikleri oldu. Birisi Resûlullah'ın düşmanı, [diğeri] Resûlullah için canını verecek bir insan. İman

olmadı mı babanın kıymeti yok. Sonra baba günah yolundaysa, o zaman ona itaat etmek gerekmez.

“Ben babayım, benim sözümü dinle.” İyi ama önce sen Allah’ın sözünü dinle. Sen Allah’ın sözünü dinlemiyorsun, ondan sonra gelip de bana abuk sabuk şeyler teklif ediyorsun. O da olmaz tabi. Bu devirde böyle şeyler oluyor.

Amma benim hayat tecrübeme, başımdan geçen hadiselerle göre böyle babalara bile evlat diyecek ki; “Babacığım, ben seni seviyorum, sayıyorum, sen benim babamsın, benim dinen sana hürmet etmem lazım. Ama sen Allah’ın emrine, rızasına aykırı işler söylüyorsun, yapıyorsun. Onun için, beni müşkül durumda bırakıyorsun. Ben şimdi seni seveceğim, sana karşı saygımı, evlatlığımı yerine getireceğim diye Allah’a karşı kulluğumu bozamam ki, Allah’a âsi olamam ki. Babacığım, beni böyle bir duruma itme. Böyle bir durumda tabi şeksiz şüphesiz ben Allah’ın tarafını tutarım, elbette Allah’ın yolunda yürürüm, Allah’ın emrini tutarım. O zaman senin karşımda olurum. Sen bu durumu düzeltmen la-



zım, yanlış iş yapıyorsun. Bana inanmıyorsan istersen hocaya sor, müftüye sor, Kur'an'ı, hadîs-i şerîfi oku babacığım. Lütfen beni bu müşkül durumda bırakma..." gibi, iyi niyetinizi anlatacak şekilde söylediğiniz zaman, böyle babaların kalbi yumuşuyor.

Ben bunun şahidi oldum. Mesela benim bir talebem vardı, başından böyle bir olay geçmişti. Sonunda çok güzel sonuçlar oldu. Babası, ailesi ıslah oldu. Kız kardeşleri kapandı. Hacca gittiler, tevbekâr oldular. Evladın böyle bir jesti onları da doğru yola çekmeye sebep oldu.

Normal olarak, siz cami cemaatisiniz, müslüman insanlarsınız, sizin babanız da mutlaka sizi böyle camiye gelecek [şekilde] müslüman yetiştirmiş insandır. Genellikle böyledir. Tek tük anası babası dinsiz imansız oluyor da, çocuk hidayete gelmiş oluyor. Ama genellikle anneler, babalar bizlerden daha dindar, bizi onlar yetiştirmiş oluyorlar. Bizim onlara karşı tabi sonsuz sevgimiz, saygımız var; elini bırakır ayağını öperiz, canımız kurban olsun, her türlü hizmeti seve seve yaparız.

Babasının duasını alması lazım bir evladın. Babası sağsa, cenneti kazanması lazım. Cenneti kazanır. “Anası, babası sağken cenneti kazanamayan evlada yazıklar olsun, burnu yerde sürtsün.” diyor Peygamber Efendimiz.

Yazıklar olsun! Beceremedi mi?

Anasının, babasının duasını alıp da cennete giremedi mi?

Nasıl evlatmış...

Anne babanıza hürmet edin, sevgi, saygı gösterin, hediye alın. Anneye, babaya yapılan masrafların mükâfâtı bire 700'dür. Siz anne babanıza hürmet ederseniz göreceksiniz, sizin evlatlarınız da size güzel evlatlık edecek; Avrupai olmayacak, Amerikanvari olmayacak.

Babasının karşısında sigara içiyor, bacak bacak üstüne atıyor, masaya ayaklarını dayıyor, isimle hitap ediyor. Amerikalının babasının, evladından, mahalledeki bir başka şahıstan, çalıştırdığı bir insandan farkı yok. Babasına isimle hitap ediyor, hiçbir saygı göstermiyor. Elhamdülillah biz müslümanız, bizim sevgimiz, saygımız başka türlü.

O babasını, annesini alıyor, dükünler evine gönderiyor. “Bakmam artık ben, yaşlandı, ona hemşireler, doktorlar baksın, banane, aidatını öderim.” diyor. Götürüyor [dükünler evine] veriyor veya aidatını devlet ödüyor. Onların münasebetleri böyle.

Benim gözümün önünde anasını bağırtta bağırtta, cayır cayır dükünler evine götüren Alman gördüm. Eşyalarını da savurdular, sattılar, evi de tahliye ettiler. Oh.. Anasının evine kira vermekten kurtuldu, anasına bakmaktan kurtuldu. Çünkü kadın, erkek çalışıyor, tamam. Anasını dükünler evine verdiler.

Biz de vakıf olarak dükünler evi kurmayı düşünüyoruz muhterem kardeşlerim ama dükünler evi annenin, babanın hoşuna gitmiyor.

Dükünler evine kim gider?

Evladı, bakacak kimsesi yoktur. Artık o dükünler evine gidecek, yaşlı, ona birileri bakacak. Yoksa evladı olan bir anne baba, ne kadar lüks, manzaralı, güzel yer olursa olsun, dükünler evini asla sevmiyorlarmış. Konuştuk, ilgililerle görüştük. Orada mutlu olmuyorlar.

Mutlu olduğu yer neresi?

Evladının, torunun olduğu yer. Onların yanı.

Onun için bizim ailelerimiz kalabalık aile tipidir. Annemiz, babamız, halamız, teyzemiz vardır. Evimizde birkaç misafir bulunur, mutlu yaşarız.

Avrupa'da böyle değil. Bir karı koca, tamam. Sabahleyin birisi bir tarafa, ötekisi öbür tarafa işe gidiyor. Evde kadının kadınlığı, erkeğin erkekliği yok. Herkes maaşını alıyor, keyfine bakıyor. O ayrı, Avrupai sistem, eksik olsun, başlarına çalınınsın. Bizim sistemimiz de muhabbet, sevgi, saygı, birbirimiz için fedakârlık yapma, hizmet etme, gönül alma sistemi. Bizim sistemimizin eşi, emsali bulunmaz. Babanın evlada yaptığı dua reddolmaz, bir.

*Ve'd-da'vetu's-sâim.* “Oruçlunun duası da reddolmaz.”

## **b. Oruçlunun Duası Makbuldür**

Oruç tutuyor Allah rızası için, meşru arzularından bile vazgeçiyor, sabrediyor.

Allah niye oruca büyük mükâfat veriyor?

Oruç, insan için muhteşem ve muazzam bir irade eğitimidir. İnsan oruçla iradesini, vicdanını eğitiyor. Yani önünde su, güzel kebab, kaymaklı kadayıf var, buzdolabı dolu. Cebinde parası var, lokanta karşısında, hava sıcak, canı bir şeyler istiyor. Canı istiyor ama Allah rızası için sabrediyor. Küçük bir şey aslında, bizim orucumuz ne olacak yani, beş altı saat aç kalmaktan ibaret. Ama bu bir eğitim, insan nefisini tutmayı, arzu ettiği her şeyi yapmamayı, arzu etse bile kendisine hakim olmayı öğreniyor.

Dinimizde bu teşvik edildiği için bunun sonucu çok iyi olduğundan, insan kendisine hakim olduğu zaman erdemli bir insan, hakim, bilge, faziletli bir kimse olduğundan, orucun sevabı çok büyük oluyor. Ve oruçlunun duası reddolunmuyor, duasına da mükâfat veriliyor. Onun için Ramazan'da bir ay oruç eğitimi yapıyoruz, takvâ sahibi olalım diye, sabahtan akşama arzularımızı dizginliyoruz.

Neden?

Ramazan'ın dışındaki 11 ayda irademize hakim, iradesi kuvvetli, faziletli, dirayetli, basiretli, metanetli insan olalım diye.

Peki, yılda bir ay oruç tutmak yeter mi?

Yeter ama Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz takviye de tavsiye etmiş. Pazartesi, perşembe günleri oruç tutmayı tavsiye etmiş. Mesela bugün perşembeydi. Pazartesi, perşembe haftada iki gün oruç tutmayı tavsiye etmiş. Kendisi de tuttuğunu beyan ediyor. Buna da devam edersek oruçla ilgimiz kopmamış olur. Ramazan'da oruç tutmuştuk, sonra koptu ilişkimiz, bir daha 11 ay oruç tutmayacağım. Hayır, öyle yapmayın. Pazartesi, perşembe oruçlarını tutun.

Şevval ayı geçti, altı gün oruç tutacaksınız, çok sevaptı. Şimdi Zilhicce'nin on gün orucu vardır. Şuanda Zilkâde ayındayız, bu bitecek, hacılar hacca gitmeden 10 gün kadar evvel Zilhicce ayı girecek. Hacıların Arafat'a çıktığı Zilhicce'nin ilk 10 günü çok sevap. Aşrı evvel-i Zilhicce çok sevaplı bir zaman. O zamanda oruç tutmak çok kıymetli. Hele hele Kurban bayramının arefesinde oruç tutmak çok muazzam mükâfat almaya, geçmiş sene-nin günahlarının affolmasına sebep oluyor.

Defterinizi açın, cebinizden cep takviminizi çıkartın, "Arefe gününde oruç tutaca-

ğım.” diye yazın, “Bu gün oruç tutmak çok iyiymiş, hadîs-i şerîflerde tavsiye ediliyormuş.” diye yazın; Zilhicce’nin 10 gününde oruçlu olmaya dikkat edin. Kurban bayramı Mayıs’ın 20, 21’indedir sanıyorum. Demek ki Mayıs’ın 10’undan sonra Zilhicce ayı girecek 11’inde, o zaman o oruçları tutmanızı tavsiye ederim. O güne kadar da pazartesi, perşembe oruçlarını tutmanızı tavsiye ederim.

Bir hasta tanıdığım var. Zengin, fabrikatör, malı, mülkü, özel doktoru, bir sürü ilaçları var. Bir yerde ziyafette buluştuk. Hapları alıyor, çok kibar, hayırsever, cami filan yaptırmış bir insan. “Hocam, şu hapları alıyorum ya, kalp rahatsızlığım, filanca rahatsızlığım var, onun için alıyorum. Eğer, pazartesi, perşembe oruçlarını tutarsam, bu haplara lüzum kalmadan sıhhatim iyi gidiyor.” diyor.

Yanımda saatim yok, size söyleyemeyeceğim. *Eyyâm-ı biyz*, aşağı yukarı önümüzdeki birkaç gün sonra gelecek. Yani Zilkâde’nin 13’ü, 14’ü, 15’i. Dolunayın olduğu, bir gün evvel, bir gün sonrası geceleri. Bunların gündüzlerinde de oruç tutmak çok sevaplıdır ve Peygamber Efendimiz *eyyâm-ı biyz* oruçlarını

hiç bırakmamış. Ne hikmeti varsa, elbette bir bildiği var. O *eyyâm-ı biyz* oruçlarını da, takvime bakın, bugün 9'u veya 10'u olabilir Zilkâde'nin, takvime bakıp söylersiniz, bulursunuz, bilirsiniz. İşte 13'ünde, 14'ünde, 15'inde de üç gün peşe oruç tutmak vardır.

Oruçlunun duası da makbuldür. Oruçlu olduğunuz zaman da elinizde tesbih olsun, ağzınız da dualı olsun, hayırlı şeyler isteyin Allah'tan, dua edin. Allah rızası için Bosna Hersek ve Grozni'ye, Ermenilerin Azeri kardeşlerimize yaptıkları zulümlerin son bulmasına, istilaya uğramış İslâm beldelerinin kâfirlerden kurtarılmasına, müslüman diyarlarındaki hayırsız, zalim, fasık, facir insanların müslümanlara zarar vermesinin sona ermesine, müslümanların dünya ve âhiretteki saadet ve selametine, kendiniz, geçmişleriniz, istikbaliniz, mesleğiniz, sıhhatiniz, iyi kazancınız için dua edebilirsiniz. Allah dua etmeyi seviyor.

Dua etmek, namaz kılmak, hacca gitmek, oruç tutmak ibadettir. Sükût etmek de ibadettir.



Sükût etmenin ibadet olduğunu biliyor muydunuz?

Allah rızası için çok konuşmayıp sükût ederseniz, o da ibadettir. Tefekkür de ibadettir. Sükût ederken; Allah'ın nimetlerini, ibretlerini, hikmetlerini, kâinatın esrârını, uzayın sırlarını okuyup, dinleyip, anlayıp tefekkür ederseniz, o da çok sevap.

Görüyorsunuz, ne kadar güzel bir dinimiz ve ne kadar hikmetli ibadetlerimiz var. Millet ibadeti yatıp kalkmaktan ibaret sanıyor, öyle değil. Tabi namaz da bir ibadet ama namazın da kıymeti, içindeki mütefekkirâne düşüncelerden, takvâsından, huşusundan kaynaklanıyor. Yoksa kuru inip kalkma, jimnastik hareketi olduğundan değil.

Babanın evlada duası makbul, bir. Babaysak evlatlarımıza hayır dua edelim, evlatsak babamızın hayır duasını almaya çalışalım.

Oruçlunun duası makbul, iki. Pazartesi, perşembe oruçlarını tutalım, *eyyâm-ı biyz* oruçlarını tutalım, önümüzdeki günlerde Zilhicce'nin 10 gün oruçları var, bunları tutalım. O zamanlarda da kendimiz ve ümmet-i Muhammed için dünyamız ve âhiretimiz için bol

bol dualar edelim. Allah kabul ediyor. “Duası reddolunmaz.” diyor. Kabul olmama durumu bahis konusu değil.

*Ve da’vetü’l-müsafir.* “Misafirin duası da reddolmaz.”

Arapçada misafir, yolcu, sefere çıkmış insan demektir. Mânası Türkçedeki gibi değil. Bizim evimize gelen, karşımızdaki dairedeki komşumuz bile bize gelse, misafir diyoruz. Kapıyı çalıyor çocuk, zil çalınıyor, çocuk kapıya gidiyor.

“Baba, misafir geldi.” diyor. “Kim gelmiş evladım?”

“Karşımızdaki komşu gelmiş.” diyor. Arapçada ona misafir demezler. Misafir, sefere çıkmış, sefer mesafesi uzak bir yere giden insan demek. Dört rekât namazlar iki rekât kılınıyor ya sefer halinde, sefer durumunda olan kimse demek. Yolcunun da, sefer durumundaki müslümanın da duası reddolunmaz, o da makbuldür.

Bundan ne çıkar?

Şimdi ben şu anda misafirim. Çünkü ben İstanbul’da oturuyorum, buraya ziyarete gel-

dim. Hasta ziyaretine geldim, gideceğim. Ben misafirim. Şimdi ben duası makbul bir insanım. Allah hepinizden razı olsun. Allah hepinizi cennetlik eylesin. Tabi insan böyle misafir oldu mu, o zaman duasının kabul olduğunu unutmamalı, bir.

### **c. Misafirin Duasını Almak ve Örnekleri**

İkincisi, misafirin duasını da almaya çalışmalı. Şimdi ben sizden herhangi bir şey istemiyorum. Misafir, adamcağız yola çıkmış, evinden ayrılmış, yorgun, aç, susuz olabilir, tabi Allah rızası için ona bir ikramda bulunmak iyi bir şey oluyor.

Bizim hacılarımız yola çıkıyorlar mesela, Ürdün'deki, Suriye'deki, Irak'taki halk o kadar misafirperver ki...

Muhterem kardeşlerim, müslümanların hepsini sevin, hiçbirisinin kusuru yok. Sadece başındaki birtakım densizler müslümanı birbirine düşman ediyor, saldırtıyor. Yoksa çok temiz.

Ben Suriye'de, Halep'te o kardeşlerimizin, o halkın, insanların, yukarının değil halkın misafirperverliğine hayran oldum, bizden

kat kat daha üstün. Çok misafirperver, çok cömert insanlar.

Ürdün’de İrbid [diye] bir kasabada yolumuzu şaşırdık, bir camiye gittik, namaz kılaçağız. Bizim yolcu olduğumuzu anladılar, evine davet ediyor adam. Sen beni tanımazsın, ben seni tanımam.

Avrupa’da böyle şey olur mu?

Almanya’da, İngiltere’de?

Mümkün değil. Evine davet ediyor. “Ne olur kalın birkaç gün.” diyor. İkramlarda bulunuyor, evinde nesi varsa önümüze yığıyor. Çok güzel ikramlar yapıyorlar.

Bu neden?

Yolcunun duası makbul ya, duasını alıyor. Böyle töre. Âdab-ı muâşeret böyle gelişmiş İslâm ülkelerinde.

Gezin biraz. Biraz para biriktirin, cebinize para alın, Halep’e, Şam’a, Bağdat’a, başka yere gidin. Halkı görün, sevin. Halktan birileriyle tanışın, onu davet edin, siz ona gidin.

Bu halkların birbirinden bir farkı yok, hepsi müslüman. Amma hudutlar çizilmiş, başa zalim yöneticiler geçmiş, Avrupa'nın uşağı, falancanın ajanı, materyalist, sosyalist veya komünist, bilmem ne... Onlar [halkı bize] düşman yapıyor. Halka baskı yapıyorlar, göz açtırmıyorlar, zulmediyorlar.

Demek ki misafirin duası makbul olduğundan, biz oralara gittiğimiz zaman evlerine kapışıyorlar. Türkiye'de de öyle. Hacılar otobüslerle giderken Antep'e uğradı mı herkes hacıları evlerine alıyor. Her aile birkaç hacıyı evine misafir alıyor. Cizre'ye gitti mi, bilmem falanca yere gitti mi, hemen herkes misafir alıyor.

Neden?

Yolcunun duası makbul, ona hizmet etmek sevap. Bu işleri onun için yapıyor.

Tabi bizim de eğer böyle bir fırsat elimize geçerse, Allah rızası için yolcuyu ağırlarız, duasını alırız, böylece kendimiz kâr ederiz. Kendimiz yolcu olursak da, yolcunun duasının makbul olduğunu biliriz, bütün ümmet-i Muhammed'in selameti, iyiliği için başkalarına dua ederiz.

Evet, güzel üç şey öğrenmiş olduk. Hep-  
sinden faydalanabiliriz. Babanın evlada duası  
makbul, bir. Oruçlunun duası makbul, iki.  
Sefer halindeki yolcu müslümanın duası mak-  
bul, üç. Bundan iki yönlü istifade edebilece-  
ğiz.

ثَلَاثٌ مِنْ أَصْلِ الْإِيمَانِ: الْكُفُّ عَمَّنْ قَالَ: لَا إِلَهَ إِلَّا  
اللَّهُ، وَلَا نَكْفِرُهُ بِذَنْبٍ، وَلَا نُخْرِجُهُ مِنَ الْإِسْلَامِ  
بِعَمَلٍ، وَالْجِهَادُ مَا ضَرَّ مُنْذُ بَعَثَنِي اللَّهُ إِلَيَّ أَنْ يُقَاتِلَ  
آخِرُ أُمَّتِي الدَّجَّالَ، لَا يُبْطِلُهُ جَوْرُ جَائِرٍ، وَلَا عَدْلُ  
عَادِلٍ، وَالْإِيمَانُ بِالْأَقْدَارِ كُلِّهَا.

*Selâsün min asli'l-imâni. El-keffu am-  
men kâle lâ ilâhe illallah velâ nükeffiruhu  
bi-zenbin velâ nuhricuhû mine'l-islâmi bi-  
amelin. Ve'l-cihâdu mâdin münzü baaseni-  
yallahu ilâ en yukâtile âhiru ümmetiye'd-  
deccal. Lâ yubtılıhû cevrü câirin velâ adlü  
âdilin, ve'l-îmânü bi'l-akdâri küllihâ.*<sup>2</sup>

<sup>2</sup> Ebû Dâvud, "Cihâd", 35, r. 2532; Said b. Mansûr, *Sünen*, II, 176, r. 2367; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, VII, 287, r. 4311- 4312; Beyhakî, *es-Sünenü'l-kübrâ*, IX, 262-263, r. 18480; Ali el-Muttakî, *Kenzu'l-ummâl*, XV, 811, r. 43226.

Bu ikinci okuduğumuz hadîs-i şerîf Enes *radiyallahuanh'ten*.

Peygamber Efendimiz bu hadîs-i şerîfinde: “Üç şey imanın aslıdır, aslındandır, köküdür, temelidir. Bu üç şeyin bir tanesi;

*el-Keffu an men kâle lâ ilâhe illallah.*  
“*Lâ ilâhe illallah* diyen bir insandan el çekmek.”

Onun yakasına yapışmamak, onunla mücadele etmemek, ona cevru-cefâ etmemek, sövmemek, vurmamak, onu dövmemek, öldürmemek.

Niye?

“*Lâ ilâhe illallah.*” diyor, müslüman. *Lâ ilâhe illallah* diyenden el çekmek.

Peki *lâ ilâhe illallah* demiyorsa ne olacak?

Kâfirse ne olacak?

O zaman imana davet edilecek. İmana gel denilecek... Eğer müslümanlarla mücadele ediliyorsa, cihat edilecek, ayrı. Ama *lâ ilâhe illallah* diyenden müslüman elini çekecek, ona herhangi bir zararda bulunmayacak.

Bakın ne diyor?

*Lâ nükeffiruhu.* “*Lâ ilâhe illallah* diyenine, ‘sen kâfirsin’ demeyiz.” Dememeliyiz. *Lâ ilâhe illallah* diyor. Tamam, onu küfürle itham etmemeliyiz, bir.

*Lâ nükeffiruhu bi-zenbin.* İşlediği bir günahattan dolayı “sen kâfirsin” dememeliyiz. “Vay edepsiz, sen şöyle yaptın, sen kâfirsin.” Öyle demek yok.

Neden?

Günah, insanı günahkâr yapar ama kâfir yapmaz. İmanı varsa kusurlu müslüman olur. Ama kâfir olmaz. Kâfir denmez ona. Bu bir.

*Velâ nuhricuhû mine’l-islâmi bi-amelin.* “İşlediği kötü bir amelden dolayı da onu İslâm’dan dışarı çıkmış saymayız.” Saymamalıyız.

Bunu yapanlar var mı?

Var. Tonla, tomarla, tümenle. Bugün öyle bilgiç müslümanlar var ki; ellerini arkada tutup ağzıyla havadan kuş tutsan, ona bile razı gelmez. İlla bir şey yakıştıracak, bir suçlama, illa senin bir kusurunu görecek, illa şöyle diyecek, böyle diyecek...



Sen tasavvuf erbabı mısın?

Kâfirsın.

Sen elinde tesbihle mi dolaşıyorsun?

Tamam. Sen şöyle misin?

Tamam. Suçlama, bilmem ne...

Eski büyüklerimizin yazdığı kitaplarda, “Vay efendim şurada şöyle yapmış da vay efendim böyle yapmış da”...

Sen o adamların, o mübarek büyüklerimizin ayağının tozu olamazsın. Sen onların tahsillerinin yüzde birini yapmadın. İki tane kelime öğrendin, üç tane Arapça öğrendin, biraz kitap okudun, bir diploma aldın; kendini adam sanıyorsun, sağa sola saldırıyorsun.

Bak ne diyor Peygamber Efendimiz?

“Değil öyle mübarek insanlara saldırmak, bir günah işleyen kimseye günahından dolayı “kâfirdir” deme, küfürle itham etme ve yaptığı bir kötü amelden dolayı “Sen İslâm’dan çıktın.” deme.” Bizim işimiz insanları İslâm’dan kovmak, imandan çıkarmak değil ki; kurtarmaya, hatası varsa düzeltmeye çalışmak.

## d. Nasıl Bir İnsan Olacağız, Olmalıyız?

Nasıl bir insan olacağız?

Hoşgörü sahibi bir insan olacağız. Birisi *lâ ilâhe illallah* diyorsa, tamam. "*Lâ ilâhe illallah* diyor, o benim kardeşim." diyeceğiz, bitecek. Hesabını fazla karıştırmak doğru değil.

Şimdi biz ne yapıyoruz?

"Falanca filanca hocanın talebeleri, o gruptan, onlarda iş yok. Falanca filanca grubun talebesi, o grupta da hiç iş yok. Filanca falanca grubun talebesi, onlar şöyle yapıyorlar. Onlarda da iş yok."

Zümre zümre zümreler var tabi, herkes bir yere bağlı, bir şeyler okuyor, bir yerden öğreniyor. "Şucu veya bucu" deniliyor onlara. Hepsi kusurlu. Herkesi kusurlu bulan bu şahısta kusur yok, tek, dünyada bir o. Asacaksın şuraya, herkes görecektir, tamam dünyada bir tane, en iyi müslüman bu. Başka herkes kusurlu.

Mübarek bunlar namaz kılıyor, oruç tutuyor, Allah yolunda gayret sarf ediyor, çalışıyor, çabalıyor işte, ne yapalım...

“Efendim şöyle yapıyorlar, böyle yapıyorlar.” Ufak şeyler, yani küçücük küçücük şeylerden insanlar birbirlerini itham ede ede, koskoca 55 milyonluk Türkiyemizde, bir milyarlık İslâm âleminde kimse kimseyi beğenmez. Suudlulara bakarsan bizler söyleyiz, bizlere bakarsan Suudlular söyle; ehl-i sünnete bakarsan İran böyle, İran’a bakarsan bu taraf böyle; Mısırlılara bakarsan şunlar söyle, Libyalılara bakarsan bunlar böyle; Pakistanlılara bakarsan şunlar söyle, Hintlilere bakarsan... İnsan kalmıyor.

Şair çok güzel söylemiş:

“Yârsız kalmış cihanda, ayıpsız yâr isteyen.”

Yani ayıpsız, kusursuz yâr bulacağım diye uğraşırsa bir insan, yârsız kalır, evlenemez, müzmin bekâr olur, ihtiyarlar gider, kimseyi bulamaz. Kusursuz insan olmaz. Aslında kusur da değil, yani normal, hazmedilebilecek şeyler aslında ama hazmedemiyor, kızıyor.

Demek ki *lâ ilâhe illallah* diyen insandan el çekmek, yakasını bırakmak, uğraşmamak lazım. İşlediği bir günahdan dolayı kâfirlikle itham etmemek, yaptığı bir yanlış amelden

dolayı İslâm'dan çıkmış saymamak lazım. Müslümanları şöyle kucaklamak, derleyip toplamaya çalışmak lazım. O benim ümmet-i Muhammed kardeşim demek, sevmek lazım. Zenci, çekik gözlü, sarı benizli, soluk benizli, kızıl benizli, kara olur, ak olur... Yani müslümansa, *lâ ilâhe illallah* diyorsa, elimizi çekeceğiz, dilimizle de ona zarar vermeyeceğiz, bir.

Neyi sayıyor Peygamber Efendimiz?

“Üç şey imanın aslındandır.” diyor.

Kimseye bir şey dememek, bu imanımızın gereği.

Aman muhterem kardeşlerim!

Biz de bir grubuz, bizi de itham edenler var. Benim için neler söylerler, bilmem ne... Bari biz kimseyi itham etmeyelim.

Soralım, *lâ ilâhe illallah* diyor mu?

Diyor. Namaz kılıyor mu?

Kılıyor. Tamam, müslümandır, kardeşimdir. Aleyhinde konuşma, bitsin. Katlimize bile fetva verenler vardı. “Bu hocanın katli caiz-

dir, el cevap kafası kesilmesi lazımdır.” diyenler vardı.

İkincisi;

*Ve'l-cihâdu mâdin münzü baaseniyyallahu ilâ en yukâtile âhiru ümmetiye'd- deccal.*

İkincisi de cihat. Cihat da imanın köküdür, aslıdır. Müslümanlardan elini, dilini çekmek bir, ikincisi de cihat etmek. Bu da geçerlidir. *Mâdin*, devam edicidir, geçerlidir demek.

Ne zaman?

*Münzü baaseniyyallah.* Peygamber Efendimiz “Allah’ın beni peygamber gönderdiği zamandan.” buyuruyor. *Ilâ en yukâtile âhiru ümmetiye'd- deccal.* “Benim ümmetimin en son müslümanları deccal ile çarpıştığı zamana kadar.” Allah’ın beni peygamber tayin ettiği zamandan, asr-ı saadetten, benim âhir zamanda ümmetimin deccalla çarpıştığı zamana kadar cihat câridir, geçerlidir, olacaktır, hükmü kalkmaz.

Misyonerlerin menfî propagandalarıyla bazı insanlar çıkmış, “İslâm’da cihat yoktur.” diyorlar.

Peygamber Efendimiz ne diyor?

Var! Benim peygamber olduğum zamandan, deccalle benim ümmetimin çarpışıncaya kadar.

Cihatsız olur mu?

Gel de cihat etme bakalım. İşte Sırp, Ermeni, Babur Mescidi'ni yıkan Hintli, şuradaki, buradaki zalimler.

Cihat ne demek?

İslâm'ın korunması, gelişmesi, öğrenilmesi, yayılması için canıyla, malıyla uğraşmak, ter dökmek demek. Cihat bu.

Cihat olmadan İslâm yürür mü, korunur mu, ayakta kalır mı, savunulur mu, gelişir mi?

Cihat, insanın kendi nefsiyle bile uğraşması. Nefsinin arzularının karşısına çıkması bile cihat.

Cihatsız olur mu?

Bir sürü İslâm düşmanı var.

Şeriatçılık, şu memlekette sanki vatan hıyaneti. [Bu] memleket şeriatçıların [sayesinde] var. İstiklâl, şu istiklâlimiz, hürriyetimiz şeriatçılar sayesinde.

İstiklâl harbi sarıklı mücahitlerle, “Allah Allah” diyen insanlarla kazanılmadı mı?

Namazlı niyazlı müftülerle, hocalarla, dualarla...

Büyük millet meclisi dualarla açılmadı mı?

Hocalar, işte şeriatın hocası.

Savaşlar “Allah Allah” diye yapılmadı mı?

Kurbanlar kesilerek, dualar edilerek, hacı nineler ellerinde tesbihler, gazilerimiz muzaffer olsunlar diye salât-ı tefriciyeler çeke çeke olmadı mı?

Kimin nereden zafer kazandığı belli olmaz muhterem kardeşlerim. Kore harbi oluyor, bizim köyümüzde kadınlar, Çanakka-le’de, askerlerimiz muzaffer olsun diye salât-ı tefriciye çekiyorlardı.

Onlar nasıl zaferler kazandılar?

Dualar bereketine, neler oluyor?

Hiç tahmin edilmeyen, Amerikalıların tahmin etmediği şekilde baskınları yeniyorlar, çemberleri yarıyorlar, zaferleri kazanıyorlar. Dualar bereketine, Allah duaları kabul ediyor.

Bu memlekette şeriatçılık suç.

O zaman Diyanet İşleri Başkanlığını niye kurdun?

Diyanet İşleri başkanının kafasına niye sarığı geçirttiriyorsun da toplantılarda, kutlu doğum haftası diye şey yaptırıyorsun?

İşte şeriat. En başındaki adam.

Niye Kur'ân-ı Kerîm okunuyor?

Tabi okunacak, ben okunmasın demiyorum. Gayet normal. İşte bunlar şeriat. Şeriat, Allah'ın ahkâmı demek.

Şeriatçı vatan haini sanki. Yahu istiklâl harbi şeriatçıların yüzü suyu hürmetine kazanıldı da sen şimdi onların sayesinde hür olarak yaşıyorsun. Bütün hayır hasenât şeriatçıların gayretiyle, camiler onlarla yapılıyor, hayır müesseseleri, Kur'an kursları, bağışlar, okul yaptırma kampanyaları... Filanca zengin şu kadar derslik lise yaptırdı. Sor bakalım adama, hacıdır da ondan. Zengindir, hacıdır, şeriatçıdır. Sevap kazanayım diye yapıyor. Çeşmeyi yaptıran ondan yaptırıyor.



Bizim vakfımızın mensubu kardeşlerimizden falanca, karayolunun üstünde yonca yaprağı ve köprü yapacaktı.

Neden?

Sevap kazanmak için. Karayollarına bırakmıyor, kendisi yapacak. İnşallah yaparlar. Hoşuma gitti. Dün duydum, karayolu üzerine üst geçit, yonca yaprağı yapacaklar.

İnsanlara hayrı, masrafı, böyle fedakârlıkları yaptıran, savaş olduğu zaman da şehit olmaya seve seve koşturan ve düşmanın karşısından da geri dönmeyip çarpıştıran şeriat.

Bu düşman olur mu?

Şeriatçılar düşman. Ülkücüler de düşman.

Ülkücü ne yapmış?

Ülkücü. Ülkü ideal etmek, idealist insan.

İdealistlik fena mı?

Hürriyet gazetesi bir ara Ülkü Ocakları'nı Milli İstihbarat'ın kurduğunu söylüyordu. Memleket korunsun diye. Geçmiş senelerdeki baş sayfalarında böyle bir yazı var.

Ülkücü ne yapıyor?

Memleketin, vatan evlatlarının selameti-  
ni istiyor, dış ülkelerdeki ırkdaşlarına yardım  
etmek istiyor.

Ne zararı var?

Acayip bir memleket olduk.

Peki, kim makbul?

O zaman ortada makbul insan kalmıyor,  
yalan yanlış şeyler.

Cihat da kıyamete kadar geçerlidir. Kö-  
tü, sapıttırmak, kötülük yapmak, öldürmek,  
bölmek, kesmek, asmak, saldırmak isteyen  
insanlar var. Tabi onlara karşı da bir mücade-  
le elbette olacak.

Çok hoşuma gitti; benim derici kardeşim,  
tüccar, ilahiyat tahsili de yok, esnaf. Kendi-  
sine gelen, deri satan, kadın, Çinli biri, bavul  
ticareti yapan birisine:

“Senin dinin ne?” diye sormuş, konuş-  
muşlar.

“Böyle şey olmaz, Buda’ya filan tapmak  
olmaz.” demiş. “Sen *lâ ilâhe illallah* de,  
müslüman ol.” demiş. O da *lâ ilâhe illallah*  
demiş, müslüman olmuş. Bizden isim istedi-

ler, isim taktık, onun ismi müslüman ismi şu olsun diye. Bir insanı küfürden kurtarıp imana getirmek de bir cihat. Başaran başarıyor bu işi.

O benim derici kardeşim Çinli'yi müslüman etti, o Çinli'nin ömrü boyunca yaptığı bütün sevaplı işlerin sevabının bir misli o kardeşime yazılacak.

Neden?

O sebep oldu. Şimdi bu Çinli memleketine gittiği zaman yakın akrabasına diyecek ki; "Ben müslüman oldum. Böyle taş, puta, güneşe tapmak yok. Allah'a inanacaksınız, şöyle yapacaksınız, böyle yapacaksınız. Sen de müslüman ol." diyecek. Kaç tane müslüman etmişse bütün bu, bunların sevabı gene bu derici kardeşime gelecek.

Neden?

O sebep oldu onun müslüman olmasına, o yardımcı oldu.

Onun için muhterem kardeşlerim, mesleğiniz ne olursa olsun, hiç İslâm için gayret sarf etmekten, cehdetmekten, cihat etmekten geri durmayın. Hepinizin evi bir İslâm

merkezi olsun, hepiniz en aşağı üç, beş, on, on beş insanı İslâm'a çekmeye çalışın.

Ben istiyorum ki yere bir tane buğday tohumunu atıyoruz, bir sap çıkıyor, sapta bir başak çıkıyor, bir başakta kaç tane buğday oluyor?

Ben de sizin hepinizin böyle olmanızı istiyorum. Hepiniz müslümansınız, camiye geliyorsunuz, vaaz dinliyorsunuz, birbirimizle kardeşliğimiz, muhabbetimiz var. Sizin her birinizin bir başak vermenizi istiyorum. Siz tek bir buğday tanesisiniz. Sizin eviniz buğdayın ekildiği yer, sizden de bir başak çıksın. Yani bir'ken on olalım, yetmiş olalım, yediyüz olalım. Köyünüzde, evinizde, çevrenizde Allah'ın dinine yardımcı olun, İslâm'ı yaymaya çalışın.

Sırp'ın benim Bořnak kardeşime saldırması neden?

O da tersine cihat ediyor. O da yeryüzünde İslâm'ı yok etmeye çalışıyor. Sırp'ın kendi milli marşında, geçen gün kelimelerini televizyonda söylediler, "Müslümanları Balkanlar'dan da, Anadolu'dan da atacağız,

İran'a kadar bölgede müslüman bırakmayacağız, hepsini keseceğiz.” diye yazıyor.

O tersine hunharca, gaddarca, hayvanca, haince, katilce bir ideal benimsemiş.

Müslümanın cihatı ne?

Müslüman, İslâm'ı yaymaya çalışıyor, insanlara sulhu, sükûnu götürmeye çalışıyor. Ebedî saadetini kazanmalarına yardımcı olmaya çalışıyor.

Sırp durmazsa müslüman kardeşim durur mu?

Durmalı mı?

“İslâm'da cihat yok.”

Öyle şey olur mu?

Cihat olmadan İslâm gelişir mi?

İslâm savunulur mu?

Mutlaka olacak. Hepiniz mücahit olacaksınız. Hepiniz Allah yolunda çalışacaksınız. Hepiniz İslâm'a faydalı olacaksınız. Hepiniz nice nice insanların İslâm'a girmesine sebep olacaksınız.

“Hocam ben biraz âciz bir insanım, başkalarına laf söyleyemem. Onları doğru yola çekemem. Sözüm geçmez.”

O zaman sen de evindeki çoluk çocuğuna sahip ol. 7, 8, 10, 12 tane çocuk yap, çocukların hepsini müslüman yetiştir; işte oldu. Bire on oldu... 20 senede demek ki İslâm nüfusu 10 misli artarsa, şimdi 1 milyarız, 10 sene sonra 10 milyar olacağız demektir.

Ötekiler artmıyor zaten; İngilizler, Fransızlar köpek besliyorlar. Çocuk beslemeyi sevmiyorlar, artmıyorlar. Sonunda zaten Rus ordusunda Türk asıllılar 2025 yılında mı ne, ekseriyete geçecekmiş. Ama İslâm şuuru kalırsa... İsmi müslüman olur da şuuru gider, o fena tabii...

İmanın aslı olan üç şeyden bir tanesi; *lâ ilâhe illallah* diyene elimizi çekeceğiz, zarar vermeyeceğiz.

İkincisi; cihat. Cihat vardır. Bu mücadele Peygamber Efendimiz'in peygamber olduğu zamandan müslümanların Deccal'la çarpışacağı zamana kadar devam edecek.

*Lâ yubtılıhû cevrü câirin velâ adlû âdilîn.* “Bu cihadı zalimin zulmü de engelleyemeyecek, âdilîn adaleti de engelleyemeyecek.”

Yani cevir cefa sahibi zalim birisi çıksa, zulmen engellemeye çalışsa da cihat durmayacak. Birisi adaletli hareket etse de, ortalık sulh sükun olsa da cihat durmayacak. Çünkü o zaman da müspet bir şekilde çalışıp İslâm’ı yaymak var. Hiçbir şekilde, dünya üzerinde ne gibi bir hal olursa olsun, İslâmî çalışma ve cihat eksik olmayacak. Hepimiz mücahit olacağız, iki.

### e. İmanın Üçüncü Esası da Kaderlere Allah'ın Mukadderatına İnanmaktır

*Ve'l-imânu bi'l-akdâri küllihâ.* İmanın aslı olan üçüncü esas da; “Kaderlere, Allah’ın mukadderâtına, hepsine toptan inanmaktır.”

Muhterem kardeşlerim!

Bu kâinatı Allahu Teâlâ hazretleri yarattı. Bu kâinat hakkında Allahu Teâlâ hazretlerinin muradı, -murâd-ı ilâhîsi- bir planı var. Bir şeyler olacak. Ne olacağını da biliyoruz, Peygamber Efendimiz bildiriyor. Ta Hz. Âdem’in dünyaya geldiği zamandan Hz. Âdem

*aleyhisselâm*'ın soyundan Hz. Muhammed-i Mustafâ'nın geleceği planlanmıştı. Bunu biliyoruz. Peygamber Efendimiz'in zamanından da âhir zamanda neler olacağını Peygamber Efendimiz bildirmiş, o da planlı, onu da biliyoruz. Demek ki şu kâinatı yaratan ve yöneten Rabbimiz'in kâinat hakkında, olaylar hakkında, bu kâinatın başı sonu hakkında, olayların akışı istikameti hakkında, sonucu hakkında bir planı var. Bu planın dışına kimse çıkmaz, buna kimse ters bir istikamette bir şey yapamaz. Allah ne dilerse o olacak.

Kur'ân-ı Kerîm'de; "Allah'ın nurunu söndürmeye çalışıyorlar. Kâfirler istemese de, müşrikler istemese de Allah nurunu tamamlayacak." diyor. Demek mücadele edenler olacak ama başarı kazanamayacaklar. Allah bildiriyor.

Allahu Teâlâ hazretleri bildiriyor ki; "Roma da fetholunacak." Peygamber Efendimiz'e bildirmiş, o da bize [bildiriyor.] "İstanbul fetholunacak." dedi, fetholdü. "Roma da fetholunacak." diyor. Roma'nın papazcıları da ne kadar çırpınırlarsa çırpınsınlar,



misyonerler ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar...

Muhterem kardeşlerim!

Hacettepe üniversitesinde bile misyoner var. Ortadoğu Teknik üniversitesinde bile misyonerler var. Buraya gelip bizim memleketimizin evlatlarını hıristiyan yapmak için, burada Hıristiyanlığı hâkim kılmak için çalışıyorlar; tespit edilmiş bir şey. Barış gönüllüsü, bilmem ne filan; hepsi laf... Misyoner, papaz, rahibe... Ve o tahsili görmüş.

Ama ne kadar tepinirlerse tepinsinler, çırpınırlarsa çırpınsınlar; Allah dinini, nurunu söndürmeyecek, İslâm'ı kimse engelleyemeyecek. İster süper devletlerin teknolojik ilerliliği olsun, ister büyük zalimlerin zulmü olsun; İslâm'ı kimse engelleyemeyecek. İslâm onların içinde de yayılacak. Roma'ya da gidecek. Bugün Hıristiyanlığın merkezi olan, hıristiyanların hürmet ettiği insanların yaşadığı yer olan, cafcaflı, fiyakalı, altınlı, gümüşlü, saltanatlı, cübbeli, külâhlı; oraya da İslâm girecek, orası da *lâ ilâhe illallah*'ı kabul edecek, *lâ ilâhe illallah*'la orası fetholunacak. Peygamber Efendimiz bildiriyor. Bu da bir

kader işte, biz buna da inanıyoruz. Bu da böyle olacak.

Evet, sıkıntılar çekiyoruz, çekeceğiz... Müslüman Allah'ın yolundan döndü mü cezayı çeker! Allah, kendi yolunda yürümediği zaman, emr ine âsi olduğu zaman kulunu cezalandırır. Kendi yoluna geldiği zaman da yardım eder. Emrini tuttuğu zaman da, sevgili kulu olduğu zaman da, gönlünden bir şey temenni etse Allah onu dahi yerine getirir.

Peygamber Efendimiz bir hadîs-i şerîfinde diyor ki;

*Rubbe eş'ase ağbere.* "Nice üstü başı tozlu topraklı, saç başı dağınık insan vardır..."

Yani dış görünüşü perişan; yoldan gelmiş, kum fırtınası esmiş, terlemiş, soğumuş, saçları kazık gibi olmuş, darmadağın, tozlu, üstü başı yıpranmış, hırpânî...

Peygamber Efendimiz daha söylüyor:

"Söz söylese kimse dinlemez."

"Kim bu?.."

"Bilmem..."

Dinlenmez.

“Kız istese kimse kız vermez.”

İşi yok, gücü yok, memuriyeti yok, maaşı yok, müdüriyeti yok... Kız istese kız vermez. Söz söylese kimse dinlemez.

“Kaybolsa kimse aramaz.”

“Ya burada birisi vardı, nereye gitti acaba? Ne oldu zavallı? Aç mı, susuz mu, hasta mı? Bir yerde yattı, kaldı, öldü mü, bayıldı mı?..” Kimse aramaz.

Üstü başı perişan. İnsanlar kıymetini bilmiyor ve değer vermiyor. Ama;

*Lev akseme ala'llâhi le-eberrehû.* “Bir şeye yemin etse Allah onun yemini doğru çıkarsın diye o işi öyle yapar.”

Allah'ın öyle sevgili, kıymetli kulu...

Demek ki Allah *celle celâlihû* kulunu sevdi mi, sevgili kulu oldu mu, sözü yalan yanlış çıkmasın, bir şeye yemin ettiği zaman yemini boşa gitmesin diye onu bile öyle yapar.

Onun için, bütün mesele Allah'ın sevgili kulu olmaktır, muhterem kardeşlerim.

Hocamız cennetmekân vefatına sebep olan hastalığında yattığı zaman etrafındakilere demiş ki;

“Şu dünyada her şey boş. Mevki, makam, para, pul, şöhret, itibar, ihtimam, itina, şeyhlik müritlik, tasavvuf... Her şey boş. Yalnız bir şey mühim; Allah’ın sevgili kulu olmak!”

“Ne yapıp yapıp Allah’ın sevgili kulu olmaya bakın. Kabukta kalmayın, öze inin. Şekilde kalmayın, işin mahiyetini kavrayın. Allah’ın sevgili kulu olun, Allah’ın sevdiği kulu olmaya çalışın.” demiş oluyor.

Mühim olan odur. İnsan Allah’ın sevgili kulu oldu mu Allahu Teâlâ hazretleri nice nice yardımlar eder.

Allah’ın istemediği işleri yapınca da Allah’ın cezasına, belasına, gazabına uğrar.

Bizim çok kusurlarımız vardır. Mesela bugün hastamız var diye Hacettepe’ye gittik. Gelene geçene -bir hoca gözüyle- baktım. Kızların, oğlanların hâline baktım; giyimlerine, kuşamlarına baktım... Bir de bunları İslâmî değerlendirmeye ölçüp değerlendirdi-

ğın, ölçtüğün zaman bunların müslüman olduğunu ispat etmek için bin tane şahit lazım! Giyimi İslâm giyimi değil, tavrı İslâm tavrı değil; saçını açık, başını açık, göğsü açık, Avrupalılar gibi giyinmiş, hareketleri İslâmî âdâba uymuyor vs. vs... Konuştuğu zaman sözü de İslâm'a uymuyor; fikri, kafası da İslâm'a uymuyor. İnançla ilgisi yok. İslâm'ı sevmiyor, müslümanı sevmiyor. O zaman Allah'ın düşmanı, Allah'ın gazap ettiği, sevmediği bir kimse. Allah onlara bir ceza indirebilir.

Yaz günü Ege'ye, Bodrum'a, Marmaris'e, İzmir'e, Çeşme'ye, Antalya'ya gidebiliyor musun?

Gidemiyorsun.

Yanlarına yanaşabiliyor musun?

Yanaşamıyorsun.

Neden?

Ne giyinmek var, ne utanmak var, ne sıkılmak var, ne arlanmak var... Mayoların altı var, üstü yok. Üstsüzü var, altsızı var... Kala-balık, açık saçık... Gündüz güneşin altında yanarlar; gece giyinirler, barlara, pavyonlara,

birahanelere, gazinolara giderler. Gündüz başka günah, gece başka günah...

Allah günahları, günahkârları sever mi?

Sevmez.

Bir ceza gelir mi?

Gelebilir.

“Efendim Türkiye’nin yüzde 99’u müslüman.”

Yüzde 99’u nüfus kağıdında müslüman. Ama yaşam olarak, kafa olarak, gönül olarak müslüman değil.

Büyük bir tehlikedeyiz! Bu insanlar bu kafayla gidince Allah bunlara ceza verirken bize de gelir, bize de isabet eder.

Onun için, İslâm’ın öğrenilmesi için, öğretilmesi için, hayatımızda yaşanması için, yaşayışımıza girmesi için çalışmamız lazım. Hem kendimizin müslüman olarak yaşamamız lazım, hem de başkalarına bunu güzelce anlatıp onları da doğru yola çekmemiz lazım. Çekmezsek onlarla beraber cezaya biz de uğrarız. Çekmeye çalışırsak bizim çalışmamız mazeret olur, biz affolunuruz, mağdur sayılı-

rız, cezayı ötekiler çeker. Onun için, bizim üzerimizde çok sorumluluk var.

Peygamber Efendimiz'in zamanında Peygamber Efendimiz'e iman, İslâm geldiği zaman etrafındaki insanlar yadırgamışlar, Peygamber Efendimiz'le mücadele etmişler. İslâm'ın öğretilmesi kolay olmamış. 13 yıl Mekke'de durmuş da etrafında ne kadarcık insan toplanmış; 40 kişi kadar... Koca peygamber, Allah'ın sevgili kulu... Bu işler kolay olmamış.

Kolay olmadığını bileceğiz. Ama anlatacağız, kitap götüreceğiz, uğraşacağız, didineceğiz, insanları doğru yola çekmeye çalışacağız. Kendi evlatlarımızı müslüman yetiştirmeye çalışacağız.

**Muhterem kardeşlerim!**

Bir kardeşimizi seviyoruz; edepli terbiyeli, halim selim, hayırsever, mü'min, itikatl... "Hadi şunun evine bir gidelim." diyoruz... Hastalanmış veya şöyle olmuş böyle olmuş, bir sebep oluyor. "Aman hasta ziyareti sevaptır, onun da bize çok iyiliği var, bir gidelim..." Gidiyoruz; evindeki yaşam kendisi gibi

değil, hanımı kendisine uygun değil, çocuğu kendisine uygun değil... Olmadı.

Herkes çocuğundan, hanımından, ailesinden başlayacak. Evin içi İslâm'ın kalesi olacak. Evin içi mescit gibi olacak, mübarek bir yer olacak; günah olmayacak, haram olmayacak. Çoluk çocuk İslâm terbiyesiyle büyüyecek. Evde bereket olacak. Evde şeytan olmayacak, melekler olacak.

Çalışacağız. Çok büyük sorumluluklar var.

"Güzel, iyi günlerde Allah'a dua etmeyen insana, başı dara geldiği zaman dua etse bile Allah duasını kabul etmez, nazar etmez." dedim.

Şimdi bakın, bizim günlerimiz güzel günler. Elhamdülillah, türlü türlü nimetler içindeyiz. Sofraya oturduğumuz zaman masanın üstündeki nimetleri saysak baya büyük bir yekün tutuyor. Her türlü nimetimiz var. Eğer biz bu güzel günlerde İslâm için çalışmazsak başımız dara geldiği zaman Allah duamızı kabul etmez. Bugünden çalışmamız lazım. Bu güzel günleri fırsat bilmemiz lazım. Allah'ın



dinine destek olmamız lazım, yardımcı olmamız lazım.

Her birimizin İslâm'ın bayraktarı, sahabe gibi olması, Allah'ın dinini yaymakta çalışması, hesap yapması lazım;

“Şimdiye kadar kaç tane insanı müslüman yaptım?

Kaç tane insana faydalı oldum?

Kaç tane insana kaç tane kitap verdim?

Kaç tane insanı yanlış yoldan döndürdüm?

Kaç tane insana içkiden tevbe ettirdim?

Kaç tane insanı kumardan vazgeçirdim?

Kaç tane insanı namaza başlattım?

Kaç tane insana Allah'ın güzel dininden bir şey öğrettim?”

Diye bunun hesabını yapmamız ve eğer hiç müspet bir cevabımız yoksa bir şey yapmamışsak, o zaman da üzülmemiz lazım. “Demek ki Allah'ın dinine hiç hayrım olmamış, şimdiye kadar hiç faydalı bir şey yapmamışım.” diye üzüntü duymamız lazım.

Bu kadar acı acı dertleşmeden ve sıkı sıkı tembihattan sonra bundan sonraki hadîs-i şerîfe geçiyoruz.

ثَلَاثٌ لَّمْ تَزَلْنَ فِي أُمَّتِي: التَّفَاخُرُ بِالْأَحْسَابِ،  
وَالنِّيَاحَةُ، وَالْأَنْوَاءُ.

*Selâsün lem tezelne fî ümmetî et-tafâhuru bi'l-ahsabi ve'n-niyahatü ve'l-envâ'.*<sup>3</sup>

Yine Enes *radiyallahu anh'* ten. Üç hadîs-i şerîf de peş peşe Enes *radiyallahu anh'* ten geldi.

“Benim ümmetimde üç şey maalesef devam edecek.” diyor Peygamber Efendimiz. Tabi üzülerek söylüyor. İyi bir şey değil ama maalesef devam edecek.

## f. Peygamber Efendimiz Ümmetiyle İlgili Üzülerek Haber Verdiği Üç Şey

Nedir?

Bir;

---

<sup>3</sup>Makdisî, *el-Muhtâre*, VI, 282, r. 2296; Ali el-Muttakî, *Kenzu'l-ummâl*, XVI, 28, r. 43790; Ali el-Muttakî, *Kenzu'l-ummâl*, XVI, 55, r. 43913.

*Et-tafâhuru bi'l-ahsabi.* "Soyuyla, hasebiyle iftihar etmek, ben falancaldanım, soylu bir ailedenim, asilzâdeyim." diye övünmek. Halbuki asilzâdelik imandadır, takvâdadır. En asil müslüman, takvâsı en yüksek müslümandır. İsterse bir öksüz çocuk olsun, çok fakir bir aileden gelsin, adı sanı duyulmamış bir köyden gelmiş olsun, takvâsı en üstünse, en soylu kimsedir. Ama öyle olmaz, maalesef "Ben falancaldanım, hanedandanım, sülale-i bilmem nerdenim, şu soydanım, benim dedem sadrazammış, babam paşaymış..." bilmem ne bilmem neymiş.

Sen nesin?

Sen onu bırak da kendinin ne olduğunu düşün.

Sen Allah'ın sevgili kulu musun?

Takvâ ehli misin?

Doğru yolda mısınız?

Mühim olan o. "Soyla övünmek maalesef devam edecek." diyor Efendimiz. Doğru değil, övünmemek lazım.

İkincisi;

*Ve'n-nihayetü.* “Saç baş yolup ölüye ağıt yakmak, feryâd ü figân etmek.”

Halbuki “Ölüm Allah’ın emri.” demiyor muyuz?

Ölüm Allah’ın emri değil mi?

Ölüm Allah’ın emri. Peki nedir bu bağırma, çağırma, feryat, figan, ağlama, zırlama, saç baş yolma, yaka yırtmak vesaire...?

Bizim memleketin âdeti böyledir. Olmaz, doğru değil, Allah’a isyandır bu. Sabredecek, dua edecek, boynunu bükecek. Gözünden yaş gelirse gelir. Ama feryâd ü figân, lavha, ağıt yakmak. “Ah sen kömür gözlüydün, sarı saçlıydın, ne kadar iyiydin, niye öldün, niye seni öldürdüler de...” Ne yapalım, herkes ömrü bittiği zaman ölecek.

Bu yapıyor mu?

Ben bir kere rastladım. İstanbul’da bir hastanede göz muayenesi olduk. Çıktık dışarıya, kıyamet kopuyor ortada.

“Anarşi filan mı var, ne oluyor?” dedik.

Meğer içeride bir hasta kadın ölmüş, herkes de başına toplanmış, seyrediyor onu,

yaka bağır yırtıyor, bir o tarafa bir bu tarafa feryat ediyor. “Bu nedir, mâni olalım.” dedik. “Hocam olamazsın, çünkü bunların töresidir bu, âdetidir, bunların kavim ve kabilesinde böyle.” dediler. Doğru değil, bunlar yanlış. Böyle şey olmayacak. Allah’ın kaderine sabredilecek, ölüye dua edilecek.

Sonra, üçüncüsü;

*Ve’l-envâ’*. “Yıldızlardan medet ummak, yağmur beklemek, yıldız falı gibi şeyler.”

Muhterem kardeşlerim!

Bu olmaz sanıyor insan, fakat açın ilerici gazeteleri, tam devrimbaz, ilerici, gericileri beğenmez, kendileri 20. yüzyılın ilmine, irfanına güya sırtını dayamış, halka tepeden bakar vesaire... Açın bakın, yıldız falı köşesi var. Burcunuz nedir, siz söyleyin, sizin bugün başınıza neler geleceğini falcılık olarak söyleyin. Birisiyle karşılaşacaksınız da, şu olacak da, üzüntülü bir haber alacak da bilmem... Hepsi yalan. Onları masanın başında oradaki sahtekâr yazdı. Hiç aslı esası yok. Akşamüstü sahtekâr yazıyor, sabahleyin gazete onu basıyor. Herkes de ilk olarak, o boyalı, dairedeki

kadınlar, bilmem nerede muhasebe bürosunda çalışıyor, hemen ilk işi;

“Falanca gazetenin burcuma bir bakayım, yıldız falımda bakalım ne olacak?”

“Kardeş hakikaten tam öyle, dediği gibi oldu.”

Yalan, inanıyor da.

Bir, senin hareketinle yıldızın ilişkisi ne?

İkincisi, o yıldız falını yazan yalancı, gazetenin tanıdığım zıpır bir delikanlısı, oraya yazıyor, uyduruyor, işkembesinden atıyor. Her gün de değiştirmek zorunda, hafızasını kullanıyor, ilham nasıl gelirse öyle yazıyor. Onun yalanı, yıldızla da ilişkisi yok.

Gazeteler utanmadan da, yıldız falı bölümü ayırmışlar.

Bu nedir?

Çağ, bilim, İslâm, iman dışılıktır. Sen ilk önce kendini bir düzelt bakalım, “İlericiyim” diyorsun, Babilliler zamanında, Hazreti İsa’dan 4000 yıl önce olan inançlar bunlar. Mezopotamya, Mısır inançlarına gidiyor. Ne kadar gerici, iptidaî olduklarını anlayın. Maa-

lesef bazı insanlar da bunlara inanıyor. Olmaması lazım ama Efendimiz böyle buyurmuş;

“Ümmetimde şu üç şey devam edecektir. Bir; soyla övünmek.” Aslı yok, öyle şey olmaz. “İkincisi; ölünün arkasından saç baş yırtıp, mübalağalı ağıtlar, ağlamalar, törenler. Üçüncüsü; yıldızlardan medet ummak, bir şeyler beklemek.”

İslâm'da böyle hurafeler yok. İslâm pırıl pırıldır, çağlar üstündedir, gerçek ilerici, yüce bir dindir. Adamlar kendilerine “İlericiyiz” diyorlar; bir taraftan Babil devri yıldız inançlarına bağlılar, bir taraftan Yunanlıların safсата mitolojilerine bağlılar. Aşk tanrısı, şarap tanrısı, bilmem ne tanrısı. Tanrılar birbirleriyle kavga eder, Zeus tepeden onlara kızar, şimşekler gönderir, en büyük tanrıları o olduğu halde kimse putları Zeus'u dinlemez. Haşarı mahlûklar. Yunanlıların inanç sistemi bu ve bunu da hâlâ beğeniyor Avrupalılar.

Nesini beğeniyorsunuz?

Bunlar ne kadar ahmak adamlar. Şu inanç sisteminin sefaletine, rezaletine bak.

Allah elimizde olan nimetlerin kadrini, kıymetini iyi bilmeyi bizlere nasib etsin. Allah bize cevherler vermiş. Elimiz, eteğimiz dolu, mücevherat, elhamdülillah. Her biri İslâm'ın hakikatleri, nurları, altınlar, gümüşler, zümrütler, yakutlar, zebercetler. Eteğimiz kıymetli mücevherat dolu. Dünyanın kültür, din ve iman bakımından en muhteşem, en doğru yolda olan, en güzel insanlarıyız. Doğru inanç ne Amerikalısında, ne Japonunda, ne Hintlisinde, ne Çinlisinde, ne Avrupalısında.

Neden?

Japon güneşe, Hintli ineğe, Avrupalısı, Amerikalısı da İsa'nın çarmıhta gerilmiş olan cesedine tapıyor. Biz Hazreti İsa'ya daha güzel şekilde inanıyoruz, bağrımıza basıyoruz. "Hazreti İsa Peygamber Efendimiz gibi, Allah'ın o ümmete gönderdiği bir peygamberidir." diyoruz. O ölüye, mum gibi sararmış, bileklerinden, ayaklarından tahtalara mihlanmış bir insana tapıyor.

Bu ne biçim mantıktır, dindir, dinî duygudur?

Böyle bir şeye inanan insanın ruhu nasıl bir ruh olur?



Sırların papazları gibi olur.

Görüyor musun din adamının Sırlara öğrettiği şeyi?

Görüyor musun?

Makarios'un Rumlara öğrettiği şeye bakıyor musun?

Neden?

Dini bozuk, ruhu çarpık olduğundan, zulmü dininin bir şeyi sayıyor.

Öldür öldürebildiğin, kes kesebildiğin kadar!

Geç ırzına!

Çocukları süngülerle süngüle!

Hamilenin karnını deş!

Bu insanlığa sığar mı?

Dine sığar mı?

İmana sığar mı?

Koca Avrupa, süper devlet Amerika, gözlerinin önünde cinayetler işleniyor. Rol yapıyorlar. Hepsi rol yapıyor. Ne Sırlara bomba attıkları, ne uçak düşürdükleri, ne mâni oldukları var. Hepsi palavra. Hepsi müslümanın

oraya yardım etmesini engellemek için oraya toplanmışlar. Sırlara da göz kırpmıyorlar, öldürün öldürebildiğiniz kadar diyorlar.

Hangi iman buna razı gelir?

Bak, biz koca yedi asır imparatorluk sürdük, elimizde her çeşit güç kuvvet varken kendi mahallelerimizde gayrimüslimleri yaşattık, hiç böyle bir şey yaptık mı?

Asla. Neden?

Biz gerçek imandayız da ondan. Biz insanların insan olarak kıymeti olduğunu biliyoruz. İnsanların değil, hayvanların bile kıymeti olduğunu biliyoruz da hayvanların bile canını korumaya gayret ediyoruz. Kedilere, köpeklerle, kuşlara bile merhametimiz var.

Neden?

Doğru din üzereyiz de ondan.

Onlar çarpık bir inanç üzere olduklarından ruhları çarpık, kafaları yamuk. Papazlar dinlerinin mensuplarına doğru şeyler öğretmiyorlar. Hınç, kin, çirkin şeyler öğretiyorlar. Dünyayı zulme boğuyorlar. Hazreti İsa'nın razı olmadığı bir inanca sürüklüyorlar insanları. İşin aslı bu.

Onun için, *elhamdülillah alâ nimeti'l-İslâm*. “İslâm gibi nimet olmaz.” Çok şükür Allah bizi müslüman eylemiş, hamd ü senâlar olsun. Rabbimiz bizi bu imandan, bu dinden ayırmasın. Bu din üzere yaşatsın. Bu dine güzel hizmet etmeyi nasib eylesin. Sonra da bu dinin, bu müslümanların cihana hakim olduğunu, mutlu ve bahtiyar olduğunu şu gözlerimize gösterebilirsin. Bizi huzur içinde, mutlu bir şekilde ruh teslim etmeye muvaffak eylesin. Huzuruna sevdiği, razı olduğu bir kul olarak varıp cennetiyle cemaliyle müşerref olmamızı nasib eylesin. Habîb-i edîbine Firdevs-i a'lâ'sında komşu eylesin. Rıdvân-ı ekberine vâsıl eylesin.

**Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN**  
10 Zilka'de 1414 / 21.04.1994  
Özelif Camii/ Ankara

[Bütün HADİS DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

